

Viața veșnică în evanghelia după Ioan

Ioan 3.14-17; 5.24-25; 6.54; 8.12; 8.52; 10.10; 10.26-30;
11.25-26; 12.50; 14.6; 14.19-20; 17.2-3; 20.31

William Kelly

© www.bibelstudium.de, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Texte biblice: Ioan 3.14-17; 5.24-25; 6.54; 8.12; 8.52; 10.10; 10.26-30; 11.25-26; 12.50; 14.6; 14.19-20; 17.2-3; 20.31

În Ioan capitolul 3

Toate acestea sunt adevărate, dar încă nu este adevărul deplin. Acum urmează ceea ce este specific creștin. Acum găsim o mare parte a ceea ce este »mai bun«, pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi. Lui, Cel demn, potrivit cu demnitatea Sa, prin care harul și adevărul au căpătat existență și formă, l-a fost rezervat să facă cunoscută viața actuală, și anume în Evanghelie, care începe cu Fiul, necunoscut de lume și lepădat de propriul Său popor.

Potrivit revelărilor, Nicodim este primul căruia i se dezvăluie, și aceasta pe când el era încă unul care punea întrebări, a cărui conștiință într-adevăr era atinsă, dar nu era încă născut din nou. Domnul Însuși i se prezintă venit în carne ca fiind singura cale prin credință spre Tatăl și prin aceasta corectează lipsa de cunoaștere despre ceea ce învățătorii iudei ar fi trebuit să știe din vechile prorocii despre lucrurile pământești ale Împărăției. Ce Martor binecuvântat este El, care spune despre Sine, că nimeni nu s-a suit la cer în afară de Acela care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer (nu: „era în cer”)! »Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 3.14-16). Binecuvântarea este deci darul vieții veșnice, urmată de asigurarea că nu va pieri, ci va fi mântuit (Ioan 3.17), ca revărsare a harului divin. Credinciosul a fost adus în Hristos să primească viața cunoscută, viața veșnică, care este capabilă să cunoască și să savureze pe Dumnezeu Însuși.

În Ioan capitolul 5

Dacă în Ioan 4.14 se spune că Duhul Sfânt a fost dat credinciosului ca să devină în el un Izvor de apă, care curge în viața veșnică, atunci Ioan 5 arată acest Izvor. Nu vindecarea îi lipsește omului bolnav de păcat, ci viața. Vizita unui înger este destul de insuficientă; El este prezent, Fiul lui Dumnezeu și Fiu al Omului. Isus dă viața în părtășie cu Tatăl. Să-L primești pe El ca Fiu al lui Dumnezeu, aceasta dă viață, dar dacă El este respins, atunci cândva vei avea parte de El ca Fiu al Omului exclusiv ca Judecător. Și astfel va fi o înviere dublă: cea a vieții, pentru aceia care au practicat binele (rezultatul vieții divine); și cea a judecății, pentru aceia care au practicat răul (ca morți în păcate și fărădelegi). Dacă ei nu au crezut în Fiul lui Dumnezeu, ei nu vor scăpa de El, când El ca Fiu al Omului va face judecata. »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață« (Ioan 5.24). Aici este revelat categoric, că cel care crede în Hristos are viața veșnică. Aceasta nu este numai posesiune de viitor, ci este actuală. Așa cum este de sigur că el nu vine la judecată, tot așa de sigur este că el a trecut din moarte la viață. În Ioan 5.25 găsim exact aceeași asigurare solemnă. »Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi.« Să-L auzi pe El, și anume »acum«, este clar diferențiat de auzirea glasului Său când mai târziu, mai întâi cei care au parte de întâia înviere și după aceea cei

care vor fi treziți pentru judecată sau moartea a doua, vor fi chemați să iese afară din morminte. Ce cuvânt serios pentru aceia care au cercetat Scripturile, crezând că în ele au viața veșnică. Într-adevăr, Scripturile au vorbit despre Isus, dar iudeii nu au vrut să vină la El, ca să aibă viața veșnică. Căci în El, nu în Scripturi, era viața; și viața este lumina oamenilor.

În Ioan capitolul 6

În mod potrivit urmează capitolul 6, unde sunt lăsate la o parte orice lucru și pentru un moment chiar și gloria Sa mesianică proprie, potrivit făgăduințelor și prorociilor. Isus este prezentat ca adevărata pâine, pe care o dă din cer Tatăl. Aceasta este El Însuși, Cel devenit carne, pâinea vieții; pentru ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică și în afară de aceasta, dar ca o consecință sigură, să fie înviat de El în ziua de apoi. Aceasta provoacă necredința întunecată a iudeilor, și Domnul mărturisește din nou autoritar: »Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de la urmă.« (Ioan 6.53,54) *Posedarea* vieții este deja acum realitate, și rezultatul, și anume învierea trupului nostru, nu este mai puțin minunat și sigur decât victoria desăvârșită a vieții în Hristos asupra morții.

Noi însă ar trebui să păstrăm în amintire că Ioan vorbește despre viața veșnică în sensul de viitor, ca în Ioan 4.14; 5.39; 6.27; 12.25.

Deoarece știa în Sine Însuși, că nu numai iudeii, ci și ucenicii Săi cârteau cu privire la acest cuvânt străin pentru gândirea iudaică, Isus a spus: »Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?« Iarăși este El Însuși, nu numai Mesia întrupat, nu numai Mesia mort, ci înălțându-Se la cer; o schimbare care depășește orice așteptare iudaică, acum, când Mesia a fost cândva aici. Este însă caracteristica creștinismului, să-L știm acolo, chiar dacă unui alt apostol i-a fost dat să prezinte aceasta în legătură cu taina despre Hristos și Adunare. Marele adevăr aici este Fiul Omului, nu ca Judecător al celor vii și al celor morți, ci ca hrana intermediară pentru credința creștină și ca Intermediar, ca acum să ai viața veșnică și în ultima zi cununa acesteia, fără ca nici măcar un suflet, care a crezut, să piardă vreuna din cele două, în opoziție clară față de speranța mesianică distrusă a inimilor iudaice. Să primești pe Fiul devenit om, lepădat de iudei, înseamnă să ai viața veșnică. Însă El trebuia să moară, ca să glorifice pe Dumnezeu și să elibereze pe omul păcătos, și în felul acesta credința mănâncă trupul Său și bea sângele Său. Necredința părea să-L onoreze venit în carne. Însă ea și-a trădat vrăjmășia ei față de Dumnezeu și satisfacția ei cu simpla umanitate, prin aceea că s-a poticnit de harul mai mare, de smerenie și de judecata asupra păcatului și nu a recunoscut că prin aceasta s-a introdus o stare nouă, care garantează posesiunea vieții veșnice deja acum și este rezultatul minunat și sigur al acelei stări înfăptuite. Cuvintele Lui sunt cu adevărat Duh și viață.

În Ioan capitolele 7, 8 și 9

În Ioan 7 auzim (ca și în capitolul 4) nu de „viață”, ci de „apă vie”. Aceasta este mai mult, este Duhul în putere: pe de o parte ca izvor lăuntric, care curge, puterea pentru adorare, pe de altă

parte ca râuri, care curg, puterea de mărturie pentru El, Cel lepădat de iudei, dar care este deja glorificat la dreapta lui Dumnezeu.

În capitolele 8 și 9 Domnul este revelat pe deplin și lepădat, revelat în primul rând în Cuvântul Său și prin aceasta în natura Lui divină și în Persoana Sa, și în al doilea rând în lucrarea Sa, când El a devenit Om și a lucrat ca aceia care se laudau și se încredeau că văd, să devină juridic orbi, iar aceia care nu vedeau, care erau născuți orbi, au văzut clar și potrivit cu Dumnezeu. Avem aici în ambele capitole pe Hristos ca lumină a lumii, cu efectul minunat, că acela care Îl urmează, are »lumina vieții« (Ioan 8.12). Aceasta nu este numai, să cunoști pe Hristos, ci să-L ai ca viață a ta, Lumina oamenilor. Acum noi avem nevoie foarte mare de ea aici, în lumea întunericului, chiar dacă plinătatea savurării depline acolo sus va veni în curând. Însă ceea ce este necesar, nu mai este ca: »Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea« (Ioan 8.52). El folosește expresii simbolice, însă accentuează în modul cel mai clar, că prin păzirea cuvântului Său El va da viața, care este mai presus de moarte, după cum satan prin minciuna lui ucide. Hristos este lumina vieții.

În Ioan capitolul 10

Capitolul 10 este mai simplu și mai clar. »Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească« (Ioan 10.10). Ca Om întrupat El era viața și El a dat-o celui care crede; dar când a murit și a înviat, era viața Sa în puterea învierii, în care toate greșelile sunt iertate (Coloseni 2.13). El era realmente viața din belșug și ea s-a arătat în ziua învierii, când El a insuflat-o în ucenicii Săi, așa cum El niciodată nu a făcut (Ioan 20.20). În concordanță cu cele spuse mai înainte, că nașterea nu are loc numai din Cuvânt (despre care apa este un simbol), ci și din Duh, El spune acum: »Primiți Duh Sfânt«, căci exact acesta era caracterul, cu toate că Apărătorul nu era încă dat, ca în puterea personală să locuiască în ei. Și aici este amintită impresionant neluarea în considerare a păcatelor, prin aceea că El dăruiește ucenicilor funcția administrativă, să ierte păcatele altora sau să le păstreze, în funcție de modul în care o cere situația în slujirea lui Dumnezeu. Este un acces important, care este vestit clar aici și care se face simțit, așa cum am văzut. Persoana Sa și lucrarea sa sunt cheia.

Pe parcursul capitolului Domnul nostru explică iudeilor, de ce ei au respins orice dovadă și orice mărturie. »Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.« (Ioan 10.26-30). Aici este garantată siguranța infailibilă, că nici eșecul lăuntric și nici autoritatea exterioară nu vor putea periclita viața lor; ea este păstrată prin Tatăl și Fiul, care în grija lor plină de dragoste față de oi nu sunt cu nimic mai prejos decât în natura lor divină.

În Ioan capitolele 11 până la 14

În Ioan 11.25 Isus vestește: »Eu sunt învierea și viața.« Învierea lui Lazăr mort și îngropat era o mărturie grăitoare despre aceasta. Chiar dacă această înviere a avut loc numai cu privire la viața naturală, cuvintele care urmează după aceea privesc peste aceasta spre împlinirea

deplină: »Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată« (Ioan 11.25-26). Așa va fi la venirea Sa. Credinciosul, care a murit, va învia și, în ceea ce privește corpul, va trăi veșnic; credinciosul care va fi în viață, nu va muri, ci ceea ce este muritor va fi înghițit de viață. Expresia „viață veșnică” nu este folosită aici, însă exact aceasta vrea să se spună, și anume viață în asemănare deplină și trupește cu El, spre gloria cerească și veșnică.

În Ioan 12.50 Domnul adaugă: »Știu că porunca Lui (a Tatălui) este viața veșnică.« Tatăl l-a dat ce El trebuia să spună și să vorbească. Viața veșnică, nu purtare de grijă sau acțiune de guvernare era tema minunată a rânduielii Tatălui și a vestirii plină de har din partea Fiului. Dacă El și cuvintele Lui pline de har nu vor fi primite de cineva, atunci aceste cuvinte, pe care El le-a rostit, îl vor condamna în ultima zi.

În Ioan 14.6 Domnul rostește cuvinte față de Toma, potrivite cu Dumnezeu, ca să-i alunge descurajarea și înclinația lui de a se poticni de greutate: »Eu sunt calea și adevărul și viața«. În Fiul ei puteau vedea pe Tatăl, pe care El Îl vestea și l-a revelat. Drept urmare El însuși era calea spre Tatăl și de asemenea era și Cuvântul viu, sau Adevărul, și de asemenea și viața, natura divină, singura care este capabilă să-L recunoască ca Dumnezeu și Tată și să-L savureze. Acest fapt este așa de adevărat (și când Duhul Sfânt va fi dat, El va face pe ucenici capabili să înțeleagă pe deplin aceasta), că Hristos nu întârzie să spună în versetele 19 și 20: »Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.« (Ioan 14.19,20) El este cu adevărat viața noastră! »În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« În ziua aceea ucenicii nu-L vor mai putea vedea în trup pe Isus, așa cum iudeii vor vedea odată pe Mesia, ci numai în Duh. Dar viața lor și cunoașterea lor ca și creștini va fi, că Hristos este în Tatăl, ei sunt în El (așa cum este accentuat în epistola către Efeseni) și El este în ei (așa cum este prezentat în epistola către Coloseni): aceasta este cunoașterea adevărată și sigură și privilegiul creștinului.

În Ioan capitolul 17

Ioan 15 începe cu aducerea roadei pentru Tatăl ca urmare a rămânerii noastre în Hristos. După aceea ucenicii sunt pregătiți pentru ura din partea lumii, pentru aceasta fiind întăriți prin mărturia Duhului, pe care Hristos Îl va trimite de la Tatăl, alături de tot ceea ce ei de la început au auzit și au văzut. După aceea capitolul 16 tratează lucrarea Duhului prezent pe pământ, față de lume și în credincioși. Însă în capitolul 17.2,3 găsim pe Fiul, Omul al doilea, cu autoritatea dată Lui de către Tatăl, și tema deosebită, că El dă viața veșnică tuturor acelor care l-au fost dați. »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.« Lucrarea Sa, ca aceea a glorificării Tatălui pe pământ, este amintită abia după aceea și este diferită de aceasta. Că El dă viața veșnică, acest fapt este pus pe prim plan, căci este legat de credința în Persoana Sa, fără să se ia în considerare puterea suplimentară, atunci când El a înviat dintre morți.

Și aici ea este prezentată obiectiv și totuși în principal aplicată la starea noastră subiectivă. Căci Domnul vorbește despre felul cum credința noastră se prezintă în deplina ei dimensiune creștină. Viața veșnică o au aceia care au primit revelația minunată, în opoziție clară cu

concepția iudaică despre Iehova și Unsul Său. Până acum El a locuit în întunericul cel mai mare. Înainte ca Tatăl să fie revelat în Fiul, pe care El L-a trimis ca Om, adevăratul Dumnezeu nu era cunoscut. Și El poate fi cunoscut ca atare numai prin puterea Duhului Sfânt, care va veni, așa cum Domnul a arătat deja. Dumnezeu nu putea face ceva mai înalt, mai adânc, mai aproape (spunem aceasta cu respect profund). În aceasta constă viața veșnică pentru noi, ca o revelație obiectivă. Revelarea planurilor cerești cu dimensiunea lor uriașă a fost lăsată în seama Duhului Sfânt, prin apostolul care urma să fie ales prin harul suveran pentru aceasta, când mântuirea a făcut corespunzători pe cei care cred, pentru a primi ceea ce ei acum încă nu puteau să poarte. Însă aici Domnul concentrează învățătura Sa în puține cuvinte cu profunzime minunată, prin aceea că El introduce pe ai Săi în părtășia cu Tatăl și cu Fiul, o părtășie care depășește pe toate celelalte și care va deveni definitiv posesiune a lor în ziua învierii Sale.

Aici nu este vorba numai de viața veșnică, așa cum Hristos a dat-o acelor care au crezut în El în timpul vieții Lui pe pământ, ci viață în dimensiunea ei deplină pentru creștin. Nicidecum nu este viață naturală, ci supranaturală; nu de la oameni, ci de la Dumnezeu, nu o restaurare a vieții lui Adam dinaintea căderii lui în păcat, ci viață în Fiul; viața Omului al doilea, nu a primului. Fiecare credincios, care a trăit vreodată pentru Dumnezeu, a avut această viață, căci nimeni n-a putut trăi vreodată pentru Dumnezeu, numai dacă a avut viața pe care a dat-o Fiul, El fiind subiectul credinței fiecărui credincios, chiar dacă El abia la venirea Sa a fost revelat ca Fiu al Dumnezeului Cel viu, singurul Fiu născut al Tatălui. Viața, care era în El și care a dat viață tuturor celor care cred, a putut prin El în părtășie cu Tatăl să obțină caracterul ei desăvârșit abia atunci când El a fost revelat în carne, și privind glorificarea Lui, adăugăm noi, aceasta nu simplu pe baza Persoanei Sale, ci pe baza lucrării Sale, așa cum toate celelalte intenții ale lui Dumnezeu sunt în favoarea noastră. De aceea aici se pune accentul pe »viața veșnică« și pe însușirea declarată a acesteia, să dea cunoștință despre Tatăl și despre Fiul Său, pe care El L-a trimis, Isus Hristos.

Cunoașterea Tatălui și a Fiului Său Isus, pe care El L-a trimis deja, este faptic posesiunea vieții veșnice; cele două lucruri sunt de nedespărțit. Însă în tot Vechiul Testament ea nu a avut caracterul acesta, și nici nu putea să-l aibă, până când a venit Fiul lui Dumnezeu și ne-a dat pricepere ca să-L cunoaștem pe El, Cel adevărat, și aceasta este inclus în acest verset. Cu toate acestea toți credincioșii erau născuți din Dumnezeu; numai că Hristos acum a dat dreptul acelor care cred în Numele Său (Ioan 1.12,13). Însă El Însuși a spus în Luca 20.35,36, că toți credincioșii sunt fii ai lui Dumnezeu, că ei sunt fii ai învierii (aceasta înseamnă dintre morți), „întâia” și „cea mai bună” înviere a vieții. Ei erau născuți din Duhul și aveau ca și noi adevărata viață, chiar dacă ei nu au înțeles-o. Dar l-a plăcut lui Dumnezeu, s-o denumească ca »viață veșnică«, când Hristos a fost primit pe când era respins și mult mai mult când a fost glorificat. Însă ea a fost totdeauna în Fiul, și credincioșii au posedat-o în El, în legătură neîntreruptă cu El ca Izvor.

În Ioan capitolul 20

Permiteți-mi să citez încă câteva cuvinte din evanghelia după Ioan 20.31, unde apostolul comentează, că au fost scrise numai un anumit număr de semne, în timp ce multe altele, pe

care Domnul le-a făcut înaintea ucenicilor Săi, nu sunt amintite. »Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să aveți viața în Numele Lui.« Scriptura este cu atât mai desăvârșită, pentru că planul divin lasă la o parte tot ce nu este necesar să facă clar gândurile Sale, oricât de mărețe ar fi fost unele fapte și cuvinte. O adăugare nefolositoare, oricât de măreață ar fi ea în sine însuși, ar fi fost în realitate o lipsă. Tot așa cel mai bun om nu este în stare să înțeleagă acest plan, numai dacă el a fost inspirat de Dumnezeu să scrie. Aici însă se prezintă clar ținta pentru cititor. Cerința prioritară dintre toate cerințele lui Dumnezeu este ca noi să credem că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Și tema prioritară între temele cele mai minunate este să ai viață în Numele Său. Aceasta este viața veșnică, cum Domnul o denumeste deseori, nu numai în Ioan 17.2,3, ci și în Ioan 3; 5; 6; 10; 12. Ea a fost totdeauna viața veșnică, dar înțelepciunea divină a rezervat lui Hristos Cel lepădat să reveleze și să dea această viață. El dă această existență nouă, permanentă și divină; și credinciosul o primește și în puterea acestui dar va fi glorificat cu Hristos. El este deja acum un Duh dătător de viață. Rezultatul minunat pentru corpul nostru va veni la revenirea Sa.

Tradus de la: [Das ewige Leben \(2\) Im Johannesevangelium](#)

Extras din cartea *F.E.R. Heterodox on Life Eternal* de William Kelly

Traducere: Ion Simionescu